Кує зозуля, що життя минає,
і полягає літо у покосах.

Головами наклавши,
духмяніють що є сили трави
по цей бік
і по той бік
часу.

Куку-куку —
і день за днем щербиться,
куку-куку —
вервечкою із лугу
ідуть жінки з граблями
надвечір до порома.

Та хто перевезе
їх на цей берег?
Старий поромник
із віїсто-світлозорим сутінком
й ранесеньким молодиком,
що знесподівана поранив небо,
вже подалися на село.

Маліє літо,
і зозуля тане,
та завмирає течія ріки і часу...

Це ще не ніч,
це лиш печаль незбутня
схололої води.

На березі пологому
вже тихо,

а тут цвіркун когось благає:
вернись... вернись...